

I den forbindelse tror jeg også, det er vigtigt, at vi nu får et operativt indhold i den fattigdomsorientering, som der igennem så mange år har været enighed om var grundlæggende for udviklingsbistanden. Med en sådan kvalitativ forbedring samtidig med en fastholdelse – og det siger jeg ikke mindst til benefice for Venstre – af det, jeg kalder Ellemanndoktrinen, som jo går ud på, at det skal stå bøjet over Danidas port, at bistanden skal være til gavn for udviklingslandene og ikke til gavn for os selv, tror jeg, at vi gør den indsats, som man med rimelighed kan forlange af os.

Men vi kan endnu gøre meget mere i de internationale fora ved at påvirke det, der sker dér. Jeg vil godt nævne nogle punkter, som jo også kom frem, da Udenrigsudvalget for nylig havde besøg af en NGO-delegation, og et af de første steder, hvor Danmark formentlig med effekt ville kunne gøre en indsats, er på det verdensfødevaretopmøde, som kommer til november i Rom, og hvor jeg synes, NGO'erne med vægt og fornuft påpeger, at her har Danmark også en rolle at spille, og at fødevarerikkerheden er et af de helt centrale punkter, når vi ser på fattigdomsproblemerne i den tredje verden.

Næste punkt, jeg godt vil nævne, er, at vi jo gennem længere tid har haft en diskussion om strukturtilpasningsprogrammerne, men det er ikke sikkert, at vi endnu er nået til den fulde omlægning af den måde, strukturtilpasningsprogrammerne bør være på. Det er klart, at det har været meget gunstigt og meget acceptabelt, at Verdensbanken i den grad har ændret signaler, som man har kunnet høre det – i hvert fald på ledelsesplan i Verdensbanken – men hvordan er realiteten, når vi kommer ud i de enkelte lande, hvor projekterne skal gennemføres?

Jeg synes, det er nødvendigt at følge med i, hvordan projekterne fungerer på græsrodsplan, og jeg vil i og for sig bede ministeren om også, hvis det er muligt, at forsyne os med det materiale, der måtte være tilgængeligt om, hvilke erfaringer man har fra Verdensbankens projekter. For der er lang vej fra Washington og til et projekt i Namibia, eller hvor det måtte være, og det er ikke sikkert, at man helt har forstået den ændrede tone, som man har hørt igennem de senere år.

De danske missioner rundt omkring kan naturligvis i stort omfang følge med i, hvad der sker. Jeg synes, det ville være nyttigt, hvis vi i Folketinget i højere grad også kunne få ministeriets og Danidas fornemmelse af, hvordan det går med Verdensbankens opfølgning.

Som et tredje punkt synes jeg, det er rimeligt, som andre også har gjort, at pege på, at gældslettelserprojekterne heldigvis stadig er på dagsordenen, men de er ikke kommet så langt, som man kunne ønske. Det er ikke nok med en omlægning af gælden. Det er i høj grad nødvendigt med en afskrivning af gælden, og jeg synes, det er rigtigt, som det har været påpeget fra forskellig side, at man ikke skal lade de nuværende regeringer, som prøver på at få genoprettet situationen, lide under en gældsbyrde, der er stiftet af tidligere regimer under uacceptable forhold. Det må være rimeligt at sondre imellem, hvordan gælden blev pådraget.

For det fjerde synes jeg, at vi fra dansk side og også i egen interesse skal fastholde, at også andre lande skal leve op til FN's målsætninger om bistandens størrelse. Det er utroligt, at man i så ringe grad er villig til at følge henstillingen om 0,7 pct. af nationalproduktet, og at vi kan se lande, herunder ikke mindst det rigeste og største, USA, i stedet for at prøve på at interessere sig for målsætningen faktisk tværtimod bevæge sig i den gale retning med en faldende procentdel. USA er nede på 0,15 pct. i 1994, og desforuden vi ved jo udmærket, at det ikke ligefrem er fattigdomsbekæmpelsen, der er i centrum.

Endelig vil jeg som det sidste punkt nævne, at jeg mener, at den rige verden har et uopfyldt løfte fra Uruguay-runden, som man bør følge op. Vi har ikke løftet den kompensationsbyrde, som vi faktisk burde efter de aftaler, som på en masse områder var yderst fornuftige, som gav nede Danmark og andre vestlige lande, men som ikke gav nede alle udviklingslande.

Det er jo et godt eksempel på, at man fra denne talerstol nok så meget kan stå og snakke om, at vi bare skal have den fri handel til at florere, så går det så godt. Men realiteten er, at det er tomme ord, for når det kommer til stykket, er man hverken i stand til at få frihandelen til at slå igennem eller til at kompensere de lande, der lider under de aftaler, som der er tale om. Det synes jeg nogle af dem, der har ført frihandelsbanneret så kraftigt frem heroppefra, skulle overveje.

Blot til sidst: Der ligger jo i meget høj grad i det, jeg har sagt, også en accept af, at aktiv multilateralisme unægtelig er et fornuftigt princip. Vi har noget at bidrage med i de internationale fora.

Det må være vigtigt, at vi er med til at fastslå, at fattigdomsorienteringen, 20:20-princippet og lignende ting er en hovedhjørnesten i bistands-